

Konečně poslal mi letos sbírku vánočních her, u nás posud málo ceněných, p. dr. Sigmund Vašátko, advokát ve Velkém Meziříčí.

Tak tedy vznikla tato sbírka nových písní moravských; přední o ni zásluhu mají ochotní a vlastenečtí páni přispívatelé, jim buďtež za to díky nejupřímnější jakož i p. Janu Schwarzowi, řediteli zdejšího ústavu pro slepé, kterýž mi při pracné korektuře not ochotně byl nápomocen.

Za přední a důležitější stránku těchto písní národních pokládám jejich nápěvy; ty přičiněním vytčených znalců jak možná nejvěrněji napsány jsou. Za správnost textu toliko písní slováckých a valašských (vyjmouc některé chyby tiskové) ručiti mohu, ježto mi nářečí ta dobře známa jsou. Dialektu slezského z vlastního poslechu neznám, text těchto písní opravil bych později, kdyby došlo na druhé vydání. V písních starobřeclavských čte se *ł* jako *u*, na př. *łáska* vysl. *uáska*, *była* vysl. *byua*, *słzy* vysl. *suzy* atd.

Písně národní s touto nebo nejdéle se příští generací vymizují na čisto z lidu. Že však i nyní ještě dosti značné i důležité jejich zbytky naléztí lze, toho důkazem je tato sbírka. Já alespoň, kdybych byl hudebníkem, troufal bych si ještě s 500 nových písní na Moravě nasbíratí. Kéž naši národní učitelé a kněží, mezi nimiž jest dosti vzdělaných hudebníků, jich se ujmou a sbírají, dokud ještě co sbíratí jest!

Nemilým nedopatřením píseň „Aj ženko“ vytištěna dvakráte (č. 24 a 37) a druhá část písní č. 297 a 300 číslována za zvláštní píseň.

V Brně dne 10. prosince 1881.

František Bartoš.